

(druhá reportáž z festivalu Prázdniny v Telči) V pondělí 2. srpna 2010 bylo léto plné síly. Z předpovědi počasí ale vyplývalo, že může dojít k oslabení. Kde jsou ty časy, kdy meteorologové byli předmětem vtipů? Dnes nám Taťána Míková nebo Romana Jákl Vítová bez obalu řeknou, každá svým stylem, že bude pršet, a prší. Než ale v pondělí pršet začalo, do tábořiště Víti Marčíka na náměstí se vtěsnala bluegrassová kapela

Handl

. Jejím předskokanem byl

Radim Duda

, který si říká

Mr. Stickman

. Hraje na zajímavý strunný nástroj Chapman Stick II. Zvuk nástroje byl velice příjemný a je dobré poznat vždy něco nového. Handl, vzniklý v roce 2007, získal zpěvačku a kontrabasistku Lenku Krausovou, známou z kapely Freegrass i z jiných BG těles. Styl BG se dobře poslouchá a na náměstí, zatím bez deště, zněl velmi dobře. Duo

Luboš Beňa a Matěj Ptaszek

vystoupilo v Telči již potřetí. Stejně jako je nástroj Chapman Stick u nás raritou, je raritou i styl slovensko - ostravského dua. Matěj Ptaszek velmi věrně kopíruje hlas černošských zpěváků první třetiny dvacátého století a dělá to tak, že jsou důvodné obavy o jeho hlasivky. Při pečlivém poslechu je jasné, že nejde o nějakou „kahovštinu“ starých bigbítáků, ale o přesné znění slangu původních autorů a interpretů, kteří byli doma v hospodách, veřejných domech a často i v kriminálech, a to zejména v deltě Old Man River. Krom zpěvu

patří Matěj Ptaszek k elitě našich a myslím, že nejen našich bluesových hráčů na foukací harmoniku. Jeho jevištní soupevník, Zahorák Luboš Beňa, hraje na rezofonickou bluesovou kytaru. Pro zpestření vzal Luboš Beňa do ruky v jedné skladbě *Can Guitar*, kytaru vyrobenou z kanystru na benzin, v daném případě z kanystru Wehrmachtu. No, hudba nemá hranice. Počátek zámeckého koncertu liják sice zpozdil, ale výkon této zajímavé dvojice publikum přijalo velmi vřele. Duo Beňa & Ptaszek vystoupí 4. září 2010 na festivalu Folkomín.

Vladimír Mišík

a jeho kapela

ETC

patří k pravidelným hostům festivalu. Po delší odmlce kapela vydala novou desku s názvem

Ztracený podzim

s nádherným výtvarným doprovodem Miroslava Jiráňka. Mišík se opět vrátil k textům Josefa Kainara, když na koncertu zazněla píseň

U nádraží

, a také ke staršímu textu Vlasty Třešňáka

Vabank

, kterou jsme rovněž slyšeli. Samozřejmě ETC nemohli vynechat skladby jako

Sluneční hrob

(nejlepší píseň II. beatového festivalu v roce 1968, napsaná v říjnu stejného roku ve Finsku) a

Variace na renesanční téma

, hranou před téměř miliónem lidí v prosinci 1989 na Letné. V

Nejlepší ženské našich dnů

si kapelník neodpustil vstát ze židle a tlouci činely. Píseň

U kiosku

vedle na koncertu nehraného

Špejchar blues

připomněla doby, kdy stánky s lahváči byly jedinou možností, jak hezky dokončit započatý večer. Fanoušci kapely možná postrádají housle Honzy Hrubého, ale jeho nástupce Vladimír Pavlíček je rovněž vynikající. Zvuk ETC spojený s houslemi a bicími, ten bych poznal mezi tisíci kapelami. ETC se, stejně jako dobrý chleba, nikdy nepřejí. Koncert skončil a déšť neustával, ale nikomu to myslím moc nevadilo.

V úterý 3. srpna 2010 celonoční déšť pokračoval a občas i přestával. Byl to tedy čas na výlet po okolí Telče. Nedaleko Počátek, rodiště básníků Otokara Březiny a Roberta Křesťana, je vesnice Metánov. Zde se v roce 1840 narodila pozoruhodná osobnost - Jakub Hron. Když v roce 1921 zemřel, vypravila mu rodná obec pohřeb s hudbou na hřbitov v nedalekém Částrově. Jakub Hron působil jako profesor matematiky a fyziky na gymnáziu v Hradci Králové a mezi jeho studenty patřil i budoucí ministr financí Alois Rašín. Hron - Metánovský byl především vynálezce, snad všichni znají jeho buňát nekotitelný, tj. kalamář udržující stálou hladinu inkoustu s tím, že jej nelze převrhnout. Hrona všichni pokládali za podivína, a to i proto, že vytvářel nová česká slova a snažil se reformovat gramatiku. Když zemřel, zůstaly po něm jen knihy, zejména dílo Aristotela, kterého četl ve starořečtině a v němčině. Chcete-li o tomto slavném českém „blázně na kopci“ vědět víc, navštivte jeho muzeum v budově školy, kde vás provede pan Zeman, obecní kronikář. Odpoledne bylo po dešti a na scéně, stále ještě patřící divadlu Vítě Marčíka, stanul pravidelný účinkující, pražské trio

Markéta a Lazarové.

Pod vedením Aleše Povolného hraje a zpívá spolu s ním jeho sestra Markéta a na housle doprovází a zpívá Monika Zátopková. Jako vždy milé pohlazení po duši v krásném letním odpoledni. Totéž platí o dívčí dvojici z blízkého Batelova, tj. o Kláře Šimkové a Markétě Hávové. Na obloze se kupily mraky a před zámkem se tvořila feminizovaná fronta s velmi nízkým průměrným věkem. Důvodem této unifikace davu před zámkem byl zcela jistě hlavní večerní účinkující - Tomáš Klus. Jeho předskokanem byla teplická kapela Pavla Houfka. Hudebně je kapela velmi zajímavá a nelze ji zařadit do přesné škatulky. Výkonu kapely vévodí silný a výborný zpěv Pavla Houfka, doprovázený perkusemi a bicími, plus klávesami a basovou kytarou.

Band Pavla Houfka

je vyhraný a získal již řadu ocenění. Přes všechna tato nesporná fakta nemohu říci, že bych pocítil něco, co by mě výrazně zvedalo ze židle. Tato vlastnost je ale dána jen nemnohým, nicméně výkon kapely byl příjemným zážitkem i pro děvčata natěšená na hlavní hvězdu večera.

Tomáše Kluse

jsem před tímto vystoupením nikdy neviděl a ani neslyšel, snad pouze v hudebním krátkém rusky zpívaném doprovodu v TV upoutávce na film Anglické jahody. Dodávám, že film jsem neviděl. Tomáš Klus je prezentován jako písničkář a v některých reakcích je přirovnáván ke Karlu Krylovi. Obojí tvrzení jsou, diplomaticky řečeno, poněkud přehnaná. Každá dívčí generace má idol, lepený někdy na sklo v kadeřnictví, jindy vedle počítače. Pokud se chce písničkář mediálně prosadit, měl by poněkud „přejít na jiný břeh“. To byl případ Martina Maxy, jehož obraz byl doplněn výsledkem hodin prožitých v posilovně. Co Tomáši Klusovi nechybí, to je veliká suverenita, pravděpodobně označená ve škole jako drzost, tak i známkovaná. Je zvyklý na obdiv fanynek, které tleskaly již při jeho příchodu do zákulisí. Na jevišti Tomáši Klusovi na akustickou a elektrickou kytaru pomáhal Jiří Kačerovský. Tomáš Klus hraje na kytaru a v jedné skladbě i na ukulele. Vystoupení Tomáše Kluse je především veliká show - dívejte se, tady jsem, jsem tu pro vás! Svoje písně pálí se svým spoluhráčem do publika jednu za druhou a ze začátku jsem příliš nerozuměl textům, když text je základní písničkářský kámen. Tomáš Klus spojuje písně „mezititulky“ - textovou improvizací na dané téma. V proudu slov, která jej zrovna napadnou a kde se po vzoru Cimrmanů rychle hledá rým na slovo „smrt“, poněkud zaniká píseň hraná před „hudebně - slovní vložkou“. Jenže publikum, které si s interpretem zpívá většinu písní, je dávno jeho a právě na tyto spojky mezi písněmi čeká se zapálenými zapalovači, či v jednom případě s jointem v ústech. A co vlastní písně? Tomáš Klus píše texty pravděpodobně velmi lehce. Odbýt ale plytkost textů na téma láska poukazem na mládí autora, tudy cesta nevede. Například Jan Řepka psal své texty ve věku, slovy trestního řádu, blízkém věku mladistvému, a jsou to texty zralé, které přežily a přežijí. Nad milostnou tematikou písní určených pro šťastně či nešťastně zamilovaná děvčata lze mávnout rukou, stačí, když se jim píseň líbí. Horší je, že Tomáš Klus po vyznání Karlu Krylovi zkouší sám vyslovit svůj názor na žhavou politickou současnost. Spíše než Kryla jsem zde cítil vánek „rozhlásků“ Jarka

Nohavici, které si píše jen tak pro radost bez ambicí na nesmrtelnost s prvoplánovou TV *Bubus atírou*

Vzniklý slepenec má zpěvný refrén, toť vše. Celek je lemován vzpomínkou na slyšený rozhovor před představením na WC a narážkami na význam slovo „homo“, které obsahuje název jedné z písní, pochopitelně pro větší pochopení doprovázený i parodií na „čtyřprocentní dikci“. Jeden

můj kolega v recenzi na CD přirovnal Tomáše Kluse k Sagvanu Tofimu. Mohu souhlasit s tím, že oba jsou tváří fotek, lepených dívkami na různá místa. Každá doba má své Merty, Třešňáky a Řepky, i své Maxy a Kluse. Stejně tak lze v knihkupectví koupit vedle Camuse i Vlastu Javořickou. Jak napsal Hašek: Každý Cikán hádá podle své kobyly. Večer ale neskončil a

Víťa Marčík

zahrál na náměstí

Romea a Julii

, na něž zval každý večer na zámku prostřednictvím francouzské provazochodkyně.

Ve středu 4. srpna 2010 pokračovalo krásné počasí. Stánky s jídlem a pitím, jako vždy vlevo směrem k zámku, a stánky s ostatním zbožím, vpravo směrem k zámku, hučely množstvím lidí. Za pulty stánků se rovněž potkávají rok co rok stejné tváře. Pak vše skončí a Telč se stane stejně tichým městečkem jako stovky ostatních. Jenže festival běží a na nostalgii je dost času. Pokud by odpoledne někdo nostalgický byl, zkrátka se to změnilo. Na Kocouří scéně tradičně stála kapela **Jen tak tak**. Zpěvačka a hráčka na řadu nástrojů Klára Šimková je již delší dobu kmenovou členkou kapely a kapelník Milda Vokáč si může mnout ruce radostí nad tak výbornou akvizicí. Klára vládne velmi krásným hlasem a spolu s Nelou Mládkovou, zanedlouho paní učitelkou, tvoří moc pěkné dvojhlasy. Petr Jarčevský si občas spustí své oblíbené bluesové motivy a neúnavný Milda Vokáč, s patentem na jednoduché a velmi zpěvné skladby, ční nade vším se svým milým kantorským úsměvem. Jen tak tak je učebnicovou ukázkou, že v jednoduchosti je síla. Jednoduchost není totožná s prostoduchostí a je velmi těžké být jednoduchým v hudbě a dávat divákům a posluchačům pohodu plnými hrstmi. Druhým účinkujícím byla olomoucká kapela

Helemese. Na rozdíl od předchozí kapely se styl Helemese nese směrem opačným. Nemám nic proti hluku v hudbě, byť bych vzhledem k svému věku měl mít, ale u této kapely jsem cítil „jásavý hluk“ spíše jako formu a nikoliv jako obsah. Hrát trash - metal může nejlépe jen Metallica

Nic proti ničemu, ale Helemese mě zkrátka a dobře za duši nevzali. Večer na zámku zahájila mladá obrýlená Markéta Zdeňková, doprovázená na klavír svým tatínkem Zdeňkem Zdeňkem a na kytaru Václavem Maškem. Hlas mladičké Markéty můžeme slyšet i ve

Večerníčkách

, k nimž její táta složil hudbu. Dnes už Markéta Večerníčkům odrostla. Markéta Zdeňková má touhu zpívat tak trošku jazz a zejména klavír jejího táty ji k tomu vede. Jenže s pověstným „feelingem“ se člověk buď narodí, nebo nenarodí. Markéta velmi dobře zpívá, ale „feeling“ jsem tam neslyšel. Ten vyloženě září z již zmíněné Šárky Pexové z Půl dechu do měchu.

Předpokládal jsem, že hlavní hvězdou večera bude

Bára Hrzánová

se svou kapelou

Condurango.

Je zvykem dávat „Nambr van“ nakonec, ale ten večer tomu tak nebylo. Bára Hrzánová vystoupila jako druhá, ale publikum jí dalo najevo, kdo je na zámku ten večer první.

Condurango jsem v Telči ten večer slyšel potřetí, ale reprízy vůbec nevádí. Vzduchem létalo charisma zpěvačky jako pestré bublinky, které při dotyku neprasknou, ale pohladí a zůstanou. Posledním bylo vystoupení

Františka Raby

a

Mária Biháriho

. Již podruhé si zvykám na redukci: Poprvé po smrti Zuzany Navarové a podruhé po rozpadu kapely KOA. Ten večer stál na jednom konci jeviště František Raba s kontrabasem či s basovou kytarou a na druhém konci seděl u kláves či v ruce s akordeonem Mário Bihári. Upřímně řečeno, takto prezentovaná vzpomínka na předchozí doby, byť v podání muzikantských osobností, se mi zatím pod kůži nedostala. Ta vzdálenost mezi hráči na jevišti se mi zdála až moc velká. Na etno koncert

Inda Biswanatha Das Baula

už mi bohužel síla nezbyla.